

บทคัดย่อ

มาร์ติน ไฮเดกเกอร์ เสนอบทวิเคราะห์เครื่องมือเพื่อเป็นการรื้อสร้างใหม่ต่อปรัชญาตะวันตกในประเด็นที่เป็นพื้นฐานที่สุดของอภิปรัชญาเกี่ยวกับภวบัณฑิต ด้วยเหตุที่ว่านักอภิปรัชญา ยังคงไปติดการตีความภวบัณฑิตเฉพาะในรูปนัยแบบเพรสเซินด์-แอท-แฮนค์ ไม่ได้พูดถึงในแง่เรี-ท-แฮนค์ไปด้วย และในแง่หลังนี้เองที่ศึกษาได้จากบริบทในการใช้เครื่องมือ หรือที่เกรแฮม ฮาร์แมน ตีความต่อมาว่าคือสัดแบบเครื่องมือที่สร้างบริบทของการเกี่ยวโยงให้สัดภาพขึ้นใด ๆ ได้มีความหมายในบริบทที่ว่านั้น

คอน ไรต์ ตีความบทวิเคราะห์เครื่องมือในส่วนที่เกี่ยวกับความรู้แบบแพรกซิสว่ามีฐานะพื้นฐานกว่าความรู้เชิงทฤษฎี ซึ่งก็ทำให้ต้องมีการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ นั่นคือเทคโนโลยีเป็นพื้นฐานให้กับวิทยาศาสตร์ ประเด็นนี้ไรต์ได้จากการวิเคราะห์ใหม่ต่อความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ อุปกรณ์ และ โลกในปรากฏการณ์วิทยาว่าด้วยอุปกรณ์ปฏิบัติการ เขาพบว่าความเป็นจริงในแบบสังนิยมที่วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ศึกษาทดลองนั้น ก็ต้องผ่านอุปกรณ์ปฏิบัติการแบบเทคโนโลยีทั้งสิ้น สังนิยมที่วิทยาศาสตร์อ่า่นั้นจึงเป็นสังนิยมเชิงอุปกรณ์ และถือว่าเทคโนโลยีเป็นหนทางที่วิทยาศาสตร์กำลังเป็นไป

ผู้วิจัยศึกษาแล้วพบว่าไรต์มีการตีความไฮเดกเกอร์ผิด จนเขาพลาดน้ำหนักสำคัญอย่างทีปรัชญาของไฮเดกเกอร์จะมีให้ได้ ซึ่งก็ทำให้น้ำหนักการอธิบายของเขาเรื่องความเป็นจริงที่ปรับแต่งโดยอุปกรณ์นั้นไม่หนักแน่นเท่าที่ควร จุดที่เขาพลาดคือ ในสังนิยมเชิงอุปกรณ์ เขาไปพยายามอธิบายการรับรู้ความเป็นจริง ทั้ง ๆ ที่ควรมองว่าหนทางของบทวิเคราะห์เครื่องมือที่กล่าวถึงอธิบายปรากฏการณ์ว่าด้วยการมีความหมาย ผู้วิจัยจึงเสนอว่า ถ้าตีความอย่างถูกต้องแล้ว ทรรศนะที่เขาควรเสนอควรจะมีชื่อใหม่ว่า อภิภววิทยาเชิงอุปกรณ์ เพื่ออธิบายสถานะทางภววิทยาของสัดภาพที่เกิดขึ้นใหม่จากอุปกรณ์ปฏิบัติการ

Abstract

Martin Heidegger's tool analysis is considered as a reconstruction of Western philosophy on the most basic metaphysical issue of Being. This is because the metaphysicians still interpret the mode of Being as only present-at-hand, but leave aside its mode as ready-to-hand. The latter mode can be reflected from a context of tool using, or from what Graham Harman interprets as tool-being that constructs the context of involvements for entities to be meaningful in that context.

Don Ihde's interpretation from the tool analysis is about the more basic status of the praxis over theory, and that interpretation leads to a new explanation of technology as the fundamentals of science. Ihde receives this idea from his new analysis of the relations between human, instrument, and World in phenomenology of instrumentation. He discovers that the reality inferred from modern scientific experiments is oriented by the technological instrumentation. Therefore, realism of science is in reality instrumental realism, and science itself is transforming into technoscience.

From the study, I discover that Ihde misses the main point from Heidegger's philosophy, and it makes his thesis of the reality adjusted by instrument not as strong as it should be. The point he misses is that rather than to consider the tool analysis as an explanation in phenomenology of meaningfulness, Ihde wrongly considers as a way to explain a perception of reality in his instrumental realism. I propose that if Ihde is to interpret from the tool analysis in a correct way, his thesis should be under the name of "instrumental metontology" that is an explanation about the ontological status of new entities oriented from instrumentation.